

Arrest

nr. 202 131 van 9 april 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37/12
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS *loco* advocaat N. AHMADZADAH en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 9 september 1989.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 27 oktober 2016 en dient op 10 november 2016 een asielaanvraag in.

Op 24 augustus 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 19 september 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, A(...) M(...) N(...), beschikt over de Afghaanse nationaliteit en bent afkomstig van het dorp Qalai Muslim, dat gelegen is in het zevende district van de stad Kabul. U bent Tadjik en soennitisch moslim. U zat twee jaar op een privé-universiteit in Kabul en werkte als apotheker.

Tijdens uw studies, in 1391 (2012), begon u te werken in het bouwbedrijf van Fazlullah (FCC) op de administratieve dienst. In totaal werkte u daar vijf à zes maanden. Na uw studies, in aqrab 1393 (november 2014), kon u aan de slag als apotheker in een ziekenhuis in Sanghtakht, in de provincie Daykundi. U werkte er tot einde hamal 1394 (april 2015).

Op een bepaalde dag werd er een patiënt naar het ziekenhuis gebracht die Ali heette. Hij was de neef van commandant Karbalalay. Na twee à drie dagen overleed hij in het ziekenhuis. Ongeveer een uur nadat zijn lijk werd meegenomen uit de kliniek kwamen de mannen van Karbalalay naar de kliniek. Ze zochten naar de dokter, die daarna aangevallen en ontvoerd werd. Hierna besloten de verplegers om naar de ouderen van de regio te gaan. Ze wilden de dokter vrij krijgen aangezien hij zelf geen schuld had aan het overlijden van Ali. Een uur later werd u opgebeld. De verpleger vertelde u dat de dokter gezegd had dat het niet zijn fout was geweest, maar dat de medicatie het probleem was geweest. De verpleger meldde u dat u diende te vluchten omdat die mensen naar u op zoek waren. U heeft hierover verder met niemand gesproken en u bent vertrokken naar uw zus. Daarna kwam uw familie bij uw zus langs zodat u ze kon informeren over het gebeurde. Toen u die dag aankwam in Kabul zette u uw telefoon terug aan en zag u een aantal gemiste oproepen. Net op dat moment werd u opnieuw opgebeld. Aan de andere kant van de lijn werd gezegd dat het niet zo makkelijk gaat om mensen te vermoorden en te vluchten.

Na ongeveer een maand waagde u zich terug buitenshuis en ging u ook af en toe naar huis. Uw familie verbood u te werken in de kliniek, dus vond u een andere job in een apotheek in de bazaar van de wijk Deh Dana. U logeerde in die tijd afwisselend bij uw twee zussen. Opnieuw werd u gebeld, waarna gezegd werd dat er een graf gegraven was naast dat van Ali en de dokter. Er werd gezegd dat u niet kon ontkomen. Hierna stopte u opnieuw met werken en bleef u bij uw zus binnenshuis.

Na een tijdje hervatte u toch opnieuw uw werkzaamheden. Op een dag kreeg u daar telefoon van uw moeder die u informeerde over het feit dat er gewapende mannen waren langsgekomen op zoek naar u. Uw broer had hen gezegd dat u in de apotheek was. Hierna bent u met de fiets vertrokken naar uw zus die op haar beurt belde naar uw vader en oudere broer. Deze kwamen terstond naar uw zus. Er werd besloten dat u Afghanistan diende te verlaten.

U verliet Afghanistan op 27 februari 2016. U arriveerde in België en vroeg asiel aan op 10 november 2016.

Ter staving van uw asielrelaas legt u enkele originele documenten neer: uw taskara, uw rijbewijs, vier certificaten in verband met uw werkzaamheden, uw diploma Farmacie en een enveloppe.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Eerst en vooral is het van belang om in te gaan op uw verklaringen over commandant Karbalalay. Het is namelijk erg opvallend dat u over deze persoon, door wie u belaagd zou zijn in Afghanistan, bitter weinig weet. Dit roept twijfels op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U stelt dat de commandant een machtig man was, die volgens de verplegers connecties heeft met het districtshuis, gouverneurs en senatoren (CGVS, p. 15). Gevraagd naar wie dit dan precies zijn, herhaalt u dat de commandant connecties heeft met machtige mensen omdat hij zelf machtig en rijk is (CGVS, p. 15). Gevraagd naar specifieke namen met wie hij linken heeft, kan u enkel een senator noemen, namelijk Ali Akbar Jamshedi (CGVS, p. 16). Wanneer geïnformeerd wordt of u nog andere namen kent, kan u geen enkele andere naam noemen (CGVS, p. 16). Het is vreemd dat u dan wel zegt dat hij linken heeft met veel

machtinge mensen, maar slechts één enkele naam kan noemen. Gevraagd welk soort commandant hij precies is, dient u het antwoord schuldig te blijven (CGVS, p. 15). Zelfs of hij talibancommandant dan wel een ander soort commandant was, kan u niet met zekerheid zeggen: u zegt enkel dat u 'denkt' dat hij geen talibancommandant was (CGVS, p. 15). Ook dit stelt verdere vragen bij uw geloofwaardigheid, aangezien u toch tenminste zou moeten weten welke commandant hij was. Dat u persoonlijk zou zijn bedreigd door deze persoon en zijn manschappen en omwille hiervan vele maanden lang bijzonder voorzichtig moest zijn in Kabul en uiteindelijk zelfs het land diende te ontvluchten, maar zelfs niet weet welke commandant hij dan wel was, is dan ook erg bedenkelijk. Gevraagd wat u dan wel weet van de man, waardoor hij als 'machting' wordt gezien, zegt u dat u dit hoorde vertellen maar dat u hem persoonlijk niet kent. U weet wel dat mensen door hem onder druk werden gezet, zoals de dokter (CGVS, p. 15). Gevraagd wat u nog zoal hoorde vertellen over hem, kan u hieraan evenwel niets toevoegen (CGVS, p. 15), wat eigenaardig is aangezien u dan blijkbaar maar heel weinig hoorde vertellen over de commandant die u persoonlijk zou hebben bedreigd. Gevraagd naar een ander concreet voorbeeld dat u kan aanhalen over iets wat de commandant andere mensen aandeed, kan u niets concreets op tafel leggen (CGVS, p. 16), u stelt enkel in het algemeen dat hij mensen onder druk zette, gronden afhandig maakte en dochters van mensen uithuwelijkte (CGVS, p. 16). Het doet vreemd aan dat u geen andere voorbeelden kan geven van problemen die de commandant voor anderen veroorzaakte. Immers, redelijkerwijs kan toch verwacht worden dat u zich zou geïnformeerd hebben over zijn daden, om te kunnen inschatten wie hij was en tot wat hij in staat was naar u toe. Dat u in casu geen enkel concreet voorbeeld kan aanhalen, en bovendien ook geen idee heeft over het aantal manschappen over wie hij bevel voert (CGVS, p. 16), is dan ook erg verbazingwekkend. Ook de regio waar commandant Karbalalay precies actief was, weet u niet (CGVS, p. 16). Het CGVS acht het zeer bevreemdend dat u over al deze zaken van Karbalalay geen duidelijkheid kan verschaffen. Redelijkerwijs kan immers verwacht worden dat iemand in uw situatie toch enige informatie hebben of trachten te verkrijgen over de persoon die u rechtstreeks bedreigt. Dat dit niet het geval, en ook u zelf aangeeft dat u geenszins probeerde om meer informatie over de man die het land deed ontvluchten te verwerven, enkel en alleen omdat u niet aan hem wilde denken omdat u angst had voor hem (CGVS, p. 16), is opvallend en roept vraagtekens op bij uw geloofwaardigheid.

Voorts, gevraagd of de commandant op dit moment nog leeft, overleden of opgesloten is, geeft u te kennen dat u dit niet weet (CGVS, p. 16). Nochtans heeft u tot op de dag van vandaag nog steeds contact met uw broer H(...) en uw vader (CGVS, p. 2, 8) dewelke beiden nog in de wijk Deh Dana wonen (CGVS, p. 9). Dat u dan niets weet over de actuele situatie van uw belager, mag sterk verbazen. Immers, logischerwijs zouden zij op de hoogte trachten te blijven van het wel een wee van deze persoon. Dat u in het geheel niet weet hoe het verder gelopen is met deze commandant, roept wederom de nodige vraagtekens op.

Vervolgens wenst het Commissariaat – generaal nog op te merken dat het vreemd is dat u de familienaam van Ali, de neef van de commandant met wiens dood uw problemen begonnen, niet kent. U stelt dat hij 'misschien' Mobalaghzada heette, maar weet dit klaarblijkelijk niet met zekerheid (CGVS, p. 16-17). Ook dit stelt verdere vragen bij uw geloofwaardigheid, aangezien de dood van Ali toch de directe aanleiding zou hebben gevormd van uw problemen. Dat u in deze context niet met zekerheid zijn achternaam weet, mag dan ook sterk verbazen. Dat u evenzeer zegt de juiste datum niet te kennen van zijn overlijden (CGVS, p. 17), mag eens te meer verbazen. U weet namelijk enkel dat hij in hamal 1394 (21 maart – 20 april 2015) overleed. Het Commissariaat – generaal acht het bijzonder weinig aannemelijk dat u als opgeleide jongeman wel perfect weet op welke datum u het land verliet, maar dan weer niet concreet kan zeggen wanneer het tragische overlijden en het begin van al uw problemen zich zou hebben voorgedaan.

Uit bovenstaande opmerkingen concludeert dat het Commissariaat – generaal dat er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u bedreigd werd door commandant Karbalalay. Wat er ook van zij, ook volgende opmerkingen moeten worden aangehaald.

U stelt dat u na het telefoontje van de verpleger besloot om naar Kabul te gaan (CGVS, p. 13). De verpleger zei immers dat de dokter u had beschuldigd van de dood van Ali (CGVS, p. 13). Toen u in Kabul aankwam, had u verschillende gemiste oproepen en bovendien kreeg u ook telefoon waarin gezegd werd dat u niet zo makkelijk kon moorden en vluchten (CGVS, p. 13). U stelt dat u besloot terug te gaan werken na een maand binnenshuis gebleven te zijn bij uw zus (CGVS, p. 13). U ging vervolgens werken in de apotheek van de bazaar van Deh Dana (CGVS, p. 13). Het is evenwel zeer bevreemdend dat u kennelijk na een maand al van mening was dat het gevaar voor represailles van commandant Karbalalay was gaan liggen. Toch was deze man volgens uw verklaringen een machting commandant (CGVS, p. 15). Dat u beschuldigd werd van de dood van de neef van commandant Karbalalay en toch

een maand later opnieuw al gaat werken (in een voor iedereen toegankelijke ruimte als een apotheek), doet ernstige vragen rijzen over uw geloofwaardigheid. Dat u het in deze context, na amper een maand ondergedoken te leven, toch aandurfde om zich terug buitenshuis te wagen, en dan nog ging werken in de bazaar van de wijk Deh Dana, is uiterst verbazend, temeer u vóór uw problemen in dezelfde wijk woonachtig was en het aldus niet moeilijk was om u hier op te sporen (CGVS, p. 8). Gevraagd om welke reden u na een maand besloot om opnieuw te gaan werken in de apotheek van de bazaar, zegt u eenvoudigweg dat u niet heel uw leven binnen kon blijven en dat u iets wou doen (CGVS, p. 17). Toch doet het de wenkbrauwen fronsen dat u hier blijkbaar geen problemen in zag ondanks uw netelige situatie. Gevraagd of u dan niet bang was om daar ontdekt te worden, zegt u dat u zich niet naar andere plaatsen begaf, met uitzondering van de apotheek, hetgeen uiteraard geen voldoende verklaring is (CGVS, p. 17). Sterker nog, op een bepaald moment kreeg u een dreigtelefoon, waarna u uw werk in de bazaar opnieuw zou hebben stopgezet (CGVS, p. 13). U verklaart dat u hierna opnieuw een tijdje thuis bleef, maar uw werkzaamheden uiteindelijk toch verderzette (CGVS, p. 13). Het is zeer opmerkelijk dat u, nadat u persoonlijk werd opgebeld, toch nog wilde verder werken in de apotheek. Dat u ondanks deze persoonlijke bedreigingen toch gewoon weer ging werken in de bazaar, stelt dan ook ernstige vragen bij uw asielrelaas.

Voorts dient ingegaan te worden op uw verklaringen omtrent de inval van de mannen van commandant Karbalalay in uw ouderlijke woning. U stelt dat ze één keer binnenvielen in het huis van uw ouders en dat op dat moment uw ouders zelf, uw zus en broertjes S(...) en O(...) aanwezig waren (CGVS, p. 14). Ze hebben enkel met O(...) gesproken, zo verklaart u (CGVS, p. 14). Het is echter uiterst opmerkelijk dat uw broer zomaar prijsgeeft dat u in de apotheek werkte op dat moment (CGVS, p. 14). Dat uw broer uw werkplaats zomaar prijs gaf, stelt verdere vragen bij uw geloofwaardigheid.

Verder blijkt dat uw ouders op dit moment nog steeds in Deh Dana wonen (CGVS, p. 9). Dit mag echter verbazen aangezien hun adres reeds gekend was bij de mannen van de commandant – ze kwamen er eerder persoonlijk langs. Dat ze na de inval van de commandant gewoon in dezelfde wijk bleven wonen, zonder dat ze zich kennelijk zozeer onder druk voelden staan dat ze besloten te verhuizen, stelt verdere vragen bij de geloofwaardigheid van uw problemen met de commandant. Dat ook uw oudste broer Hashem nu nog in diezelfde wijk woont op slechts vijf minuutjes van uw ouderlijk huis (CGVS, p. 9), doet eens te meer ernstige vragen rijzen bij uw geloofwaardigheid. Bovendien dient benadrukt dat u stelt dat het goed gaat met uw familieleden, ondanks het feit dat ze u wel missen (CGVS, p. 10). Na uw vertrek uit Afghanistan hebben ze geen problemen meer gehad (CGVS, p. 10), zo stelt u. Dit is een opvallend gegeven aangezien u beweert dat u als schuldige werd aangewezen voor de dood van de neef van commandant Karbalalay. Dat ze toch geen problemen meer hebben ervaren na uw vertrek is dan ook opmerkelijk.

Bovenstaande elementen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande appreciatie niets wijzigen. Uw taskara en rijbewijs, bevestigen uw identiteit, dewelke echter niet onmiddellijk wordt betwijfeld door het CGVS. Uw diploma toont aan dat u een opleiding Farmacie volgde, maar kan geenszins uw asielrelaas ondersteunen. Wat betreft de certificaten over uw werkzaamheden en foto's als apotheker, dient aangehaald dat zij dan wel aantonen dat u werkte als apotheker, doch wordt dit door het CGVS niet onmiddellijk betwist. De documenten vormen echter allesbehalve een bewijs ter ondersteuning van uw problemen met commandant Karbalalay.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19

april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad geviséerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 4.3, (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 27 van "het Koninklijk besluit van 11 maart 2003", van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van "de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, gelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur", van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de rechten van verdediging, en van artikel 15 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

"1ste onderdeel: toepassingsvoorwaarden inzake erkenning vluchteling is vervuld

De bestreden beslissing stelt ten onrechte vast dat verzoeker er niet in geslaagd zou zijn om een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève aannemelijk te maken.

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing o.a. de algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Nochtans dient verwerende partij conform het redelijkheidsbeginsel wanneer zij een beslissing neemt, dit in alle redelijkheid te doen. Dit betekent dat alle belangen die bij de beslissing een rol kunnen spelen tegen elkaar moeten zijn afgewogen. In casu is dat niet gebeurd. Het is ook duidelijk dat de verwerende partij dit beginsel schendt door geen rekening te houden met belangen van verzoeker.

De overheid moet daarnaast een beslissing eveneens zorgvuldig voorbereiden. Verzoeker meent dat de verwerende partij heeft nagelaten de situatie van verzoeker grondig te onderzoeken.

De motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door zijn motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. De zijnsgrond van het besluit dient gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht op de feiten uit de het administratief dossier.

Verzoeker stelt vast dat de aangehaalde redenen in de bestreden beslissing niet volstaan om de beslissing te dragen.

Uit de verklaringen van verzoeker blijkt duidelijk dat er naar voor is gekomen dat hij voldoende redenen had en heeft om minstens te vermoeden dat zijn leven in Afghanistan in gevaar is gekomen.

Het verdrag van Genève definieert een vluchteling als elke persoon "die, [...] uitgegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen [...]". "

De woorden 'gegronde vrees' hebben beide hun belang. Ze geven immers uiting aan het gegeven dat de definitie van vluchteling tegelijkertijd een subjectief (vrees) en een objectief (gegronde) element inhoudt. De persoon moet een Vrees* koesteren. Dit wordt bepaald door de persoonlijkheid van het individu zelf: de ene zal vlugger vrees koesteren dan de andere. Twee personen, geplaatst in identieke omstandigheden, zullen niet steeds op dezelfde wijze psychologisch reageren. Het is evenwel zo dat vrees voor vervolging op zich niet voldoende is, ook al is ze een belangrijke aanwijzing. De vrees moet ook redelijk zijn, d.w.z. kunnen verklaard worden door een aantal objectieve elementen.

Opdat iemand als vluchteling kan beschouwd worden, dient hij niet eerst vervolgd geweest te zijn: een gegronde vrees voor een —toekomstige— vervolging volstaat. Hieraan wordt duidelijk door de verwerende partij voorbijgegaan.

Een 'gegronde vrees voor vervolging' betekent niet dat er een absolute zekerheid dient te bestaan dat iemand zou vervolgd worden wanneer hij in zijn land gebleven was: een redelijke kans dat de vervolging zal plaatshebben is voldoende.

Overigens is er in artikel 48/3, §2 opgenomen wat men onder 'dadens van vervolging' in de zin van artikel 1a van het Verdrag van Genève moet begrijpen:

"(...)

Daden van vervolging in de zin van artikel 1A van het Verdrag van Genève moeten:

a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van grondrechten van de mens, met name rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;

b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a).

De hierboven genoemde dadens van vervolging kunnen onder meer de vorm aannemen van:

a) dadens van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld;

b) wettelijke, administratieve, politieke en/of gerechtelijke maatregelen die op zichzelf discriminerend zijn of op discriminerende wijze worden uitgevoerd;

c) onevenredige of discriminerende vervolging of bestraffing;

d) ontneming van de toegang tot rechtsmiddelen, waardoor een onevenredig zware of discriminerende straf wordt opgelegd;

e) vervolging of bestraffing wegens de weigering militaire dienst te vervullen, in het bijzonder tijdens een conflict wanneer het vervullen van militaire dienst strafbare feiten of handelingen inhoudt die onder de uitsluitingsgronden van artikel 55/2, § 1, vallen;

dadens van genderspecifieke of kindspecifieke aard. "

Uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 met betrekking tot Afghanistan kunnen we opmaken dat de activiteit van verzoeker, met name zijn functie als apotheker inderdaad een belangrijk materieel feit is:

I. "Individuals Associated with, or Perceived as Supportive of, the Government and the International Community, Including the International Military Forces

AGEs are reported to systematically target civilians who are associated with, or who are perceived to be supporting the Afghan Government, Afghan civil society and the international community in Afghanistan, including the international military forces and international humanitarian and development actors.²⁰⁴ In 2015, UNAMA attributed 1,335 civilian casualties (790 deaths and 545 injured) to incidents of targeted killings or attempted targeted killings to AGEs, among which the Taliban claimed responsibility for 135 incidents causing 336 civilian casualties (168 deaths and 168 injured). The number of such casualties increased by 25 per cent from 2014 (716 deaths and 353 injured), while the number of Taliban-claimed incidents increased by 59 per cent.²⁰⁵ UNAMA also attributed 26 civilian casualties (17 deaths and nine injured) from 17 targeted and deliberate killing incidents to ISIS-affiliated groups in 2015.²⁰⁶ Among the primary targets of such attacks are national and local political leaders, government officials, teachers and other civil servants, off-duty police officers, tribal elders, religious leaders, women in the public sphere, civilians accused of spying for pro-government forces, human rights activists, humanitarian and development workers, and construction workers.²⁰⁷ On 22 April 2015, the Taliban announced that, as in previous years, the spring offensive would target government officials and others perceived as supportive of the government and the international community.²⁰⁸ Despite a stated intention by the Taliban to reduce civilian casualties,²⁰⁹ there are continued reports of the Taliban specifically targeting civilians and objects protected under international humanitarian law.²¹⁰ In 2015 the Taliban admitted to causing civilian casualties in two incidents, but reportedly understated the full impact of these incidents on civilians.²¹¹ Apart from targeted killings, AGEs are also reported to use threats, intimidation, abductions and arson attacks to intimidate communities and individuals and thus extend their influence and control, targeting those who challenge their authority and ideas.

b) Members of the ANP and ALP

Afghan security forces, particularly the ANP, continue to be the object of targeted campaigns.²²³ Since the withdrawal of most foreign combat forces in 2014, police bases and checkpoints have been increasingly targeted in attacks by AGEs.²²⁴ ANP police officers have been targeted both on duty and off duty. ALP members are also widely targeted.²²⁶ As ALP members are often stationed in more volatile areas, estimates suggest that their casualty rate is three times higher than that of other ANSF members.²²⁷ AGEs are also reported to target officers of other police forces in Afghanistan,²²⁸ as well as former members of the ANSF.²²⁹

c) *Civilians Associated with or Perceived as Supportive of the ANSF / pro- government forces*
AGEs are widely reported to target civilians who are suspected of collaborating with, or "spying for" pro-government forces, including the ANSF.

(...)

e) *Humanitarian Workers and Development Workers*

AGEs are reported to target civilians who are employees of international or Afghan humanitarian organizations,²³³ including Afghan nationals working for UN organizations,²³⁴ employees of international development agencies;²³⁵ employees of national and international non-governmental organizations (NGOs);²³⁶ and truck drivers, construction workers and individuals involved in mining projects and other development projects.²³⁷ Individuals with these profiles are reported to have been killed, abducted, and intimidated.¹²

Gelet op verzoekers medisch profiel, is de informatie in het administratief dossier te beperkt. Zo blijkt uit een rapport van de UNAMA Afghanistan, *protection of Civilians in Armed conflict: annual report 2016*' dat het profiel van verzoeker, iemand die werkzaam was als apotheker, toch zeer relevant is voor de beoordeling van zijn risicoprofiel. Dit rapport stelt dat er sinds 2015 een toename is van geweld tegen medisch personeel, patiënten en ziekenhuizen:

"Impact of Armed Conflict on Health-Care (...)

In 2016, UNAMA documented 119 conflict-related incidents targeting and/or impacting health-care or health-care workers that resulted in 23 civilian casualties (10 deaths and 13 injured) and 42 civilian abductions, consistent to figures documented in 2015.⁸⁹ Threats, intimidation, and harassment and abduction of medical personnel comprised the majority of incidents, but the mission also documented cases of targeted killings and occupation and/or use of medical facilities for military purposes.

UNAMA attributed responsibility for 95 incidents to Anti-Government Elements, 23 incidents to Afghan national security forces and one incident to pro-Government armed groups.

Of the 119 incidents recorded in 2016, UNAMA documented 74 incidents of threats and intimidation against health-facilities, resulting in the temporary closure of at least 20 health-facilities. Threats and intimidation ranged from ordering the closure of clinics and vaccination programmes to ordering medical staff to pay taxes. For example, in Burka, Baghlan-e-Jadid and Pul-i-Khumri districts of Baghlan province, 16 clinics closed for 10 days after Anti-Government Elements ordered their closure on 23 July and threatened health personnel. Anti-Government Elements issued the threats in retaliation against Afghan national security forces after they confiscated medical supplies and an ambulance from a first aid trauma post in Dhana-e-Ghory district that previously treated injured Anti-Government Element fighters. UNAMA documented 21 incidents of abduction targeting health-care workers (some of which included the seizure of ambulances) by Anti-Government Elements, resulting in the abduction of 42 civilians, and five incidents of attempted or successful targeted killings of health-care professionals (including two attacks directed at ambulances).

UNAMA also documented the attempted abduction of a medical doctor by a pro- Government armed group on 1 March in Aybak district, Samangan province. UNAMA also recorded five incidents of intentional damage to medical facilities, five incidents of theft or looting of medical facilities not involving threat or intimidation, damage to a health facility in a ground engagement, one incident of remote-controlled IED detonation targeting a health clinic, and five incidents of theft or looting of medical equipment from medical facilities.

During the incidents mentioned above, the mission documented 10 instances of Anti- Government Element occupation or use of health facilities (six by Taliban, one by Daesh/ISKP, and three by undetermined Anti-Government Elements). For example, on 27 August in Jani Khel district, Paktya province, Anti-Government Elements occupied the health clinic in the district administration centre before Afghan national security forces recaptured the area on 9 September and in turn occupied the health clinic until 4 October. Between 27 August and 4 October, parties to the conflict occupying the facility destroyed and looted 60 per cent of its medical equipment and caused damage to around one fifth of the building.

In addition, UNAMA documented 13 incidents of military use or occupation of health-care facilities by Afghan national security forces. 90 Afghan national security forces also conducted two search operations in medical facilities that resulted in one civilian death and one civilian injury, both in Maidan Wardak province.

UNAMA highlights that 18 of the 95 incidents targeting health-care attributed to Anti- Government Eléments specifically targeted polio vaccination programmes, including seven incidents of abduction of polio vaccinators.⁹¹ In addition to the above cases targeting or impacting the delivery of health-care, UNAMA documented five cases in which the armed conflict indirectly affected health-care facilities, predominantly due to the use of indirect and/or explosive weapons during ground engagements. For example, on 28 May, during a Taliban attack on the Ghandak area of Shiber district, Bamyan province, two rockets landed inside the compound of the basic health centre, damaging windows. One rocket landed on the roof of the clinic but did not explode.

UNAMA once again urges parties to the conflict to abide by the international humanitarian law and international human rights law protecting the sick and wounded and the right to health, including the right to the highest attainable standard of health, which continues to apply during armed conflict.⁹³ This includes the Government's core obligations to ensure the right to access health facilities, goods and services on a non-discriminatory basis, especially for vulnerable or marginalized groups; access to the minimum essential food which is nutritionally adequate and safe; access to shelter, housing and sanitation and an adequate supply of safe drinking water; the provision of essential drugs; and equitable distribution of health facilities, goods and services.⁹⁴ UNAMA reiterates that medical personnel and facilities exclusively engaged in treating the sick and wounded in Afghanistan are protected from attack based on civilian status.

Medical personnel provide impartial care to all sick and wounded persons, regardless of affiliation, and continue to enjoy civilian status while carrying out their duties as medical personnel. ⁹⁶ In addition, medical personnel and facilities displaying the distinctive emblems (including the red crescent), and medical personnel, and facilities assigned by the parties to the conflict exclusively to treat the sick and wounded, benefit from special protections under international humanitarian law.⁹⁷ In compliance with their international legal obligations, both Anti-Government Eléments and Afghan national security forces should not impede the provision of care to the wounded and sick by blocking the movement of medical personnel.⁹⁸ Similarly, medical facilities such as hospitals and clinics and medical transports (for example, ambulances) must be respected and protected by parties to the conflict."

De motieven ter zake kunnen de beslissing niet dragen en zijn niet afdoende. Het is duidelijk dat verwerende partij onzorgvuldig is geweest. Zo verwerende partij geen geloof hecht aan verzoekers verklaringen dan dient ze dit dan ook beter vermelden in de beslissing. Daarbij moet ze het risicoprofiel van verzoeker onderwerpen aan een grondig onderzoek. Het onderzoek is volgens verzoeker gebrekkig. Gezien en in het licht van verzoekers profiel is het verzoeker geenszins duidelijk waarom hij niet werd erkend als vluchteling. De beslissing is volgens verzoeker is hieromtrent geenszins voldoende gemotiveerd. De bestreden beslissing is tevens onredelijk.

Wat betreft verzoekers profiel stelt verzoeker vast dat verwerende partij daaromtrent geen ongeloofwaardigheid heeft weerhouden. Sterker nog, in de bestreden beslissing erkent de verwerende partij dat verzoekers werkzaamheden als apotheker door haar niet onmiddellijk worden betwist. (Bestreden beslissing, pag. 3)

Het is aan de verwerende partij om de beslissing grondig te motiveren — dit tevens in het kader van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel — zodat verzoeker in staat wordt gesteld om de beslissing — rekening houdend met zijn situatie- te begrijpen.

Het is in de ogen van verzoeker niet redelijk dat de verwerende partij enerzijds die pertinente elementen, o.a. het profiel van verzoeker niet in twijfel stelt, en daarbij geen of niet afdoende motiveert, en anderzijds weinig ernstige elementen weerhoudt die op zich niet volstaan om verzoekers verklaringen en zijn asielrelaas op ernstige wijze te bekritisieren wegens ongeloofwaardigheid.

Is het redelijk om te stellen dat verzoeker in een land als Afghanistan geen problemen zou ondervinden, terwijl internationale bronnen aantonen dat het geweld tegen medisch personeel een materieel feit is ? Het antwoord is uiteraard neen.

Aldus niet in geschil is verzoekers risicoprofiel, noch zijn recente herkomst uit Afghanistan.

Aangezien verzoeker zijn recente tewerkstelling heeft aangetoond, kan er dan ook geloof worden gehecht aan zijn verklaarde problemen. De verwerende partij gaat voorbij aan het feit dat verzoekers verklaringen zowel bij het CGVS alsook bij de Dienst Vreemdelingenzaken zeer gespeend zijn met details.

Verwerende partij dient dan ook de bestreden beslissing grondig en afdoende te motiveren, wanneer zij inderdaad het profiel van verzoeker uitdrukkelijk niet betwist. De verwerende partij faalt hierbij tevens daar de beslissing geenszins redelijk is, daar het geen rekening houdt met de realiteit waarmee verzoeker is geconfronteerd.

Hoewel de enkele perifere elementen die werden weerhouden door de verwerende partij op zich onvoldoende zijn om het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig te achten, wenst verzoeker deze toch weerleggen:

Vooreerst voert de verwerende partij aan dat het opvallend is dat verzoeker over commandant Karbalalay, de persoon die verzoeker vreest en belaagd zou zijn in Afghanistan, bitter weinig weet. Uit het administratief dossier, met name het gehoorverslag, blijkt toch dat verzoeker voldoende informatie weet aan te reiken voor iemand in zijn positie:

"Wat weet u nog meer over die commandant,?"

Blijkbaar is hij een machtige commandant, volgens de verplegers van het ziekenhuis heeft hij connecties met gouverneur, districtshuis, senatoren en zo.

Wat weet u nog over hem?

Niets speciaals.

Hoe heet de commandant precies?

Commandant Karbalalay, zijn familienaam is Mobaleghzada. Maar hij staat bekend onder Karbalalay.

Wat is dan zijn voornaam.

Dat weet ik niet.

Is Karbalalay zijn voornaam?

Dat weet ik niet.

Vanwaar was hij afkomstig?

Santakht

In Daykundi?

Ja.

Van wat is hij commandant?

Dat weet ik niet, hij is commandant, hij is zo genoemd, hij heeft macht en manschappen.

Was hij Talibancommandant of ander soort commandant?

Dat denk ik niet.

U zegt dat hij manschappen heeft, macht heeft. Wat weet u (hij) ver?

Het zijn dingen dat ik hoorde over hem,, ik ken hem persoonlijk niet. Dat mensen onder druk gezet worden door hem, zoals bij die dokter, dat hij meegenomen werd door zijn manschappen.

Wat hoorde u dan nog vertellen over hem?

Ik hoorde geen andere dingen over hem, ik ben direct vertrokken.

Heeft u op een of andere manier nog geprobeerd meer info over hem?

Nee, ik wou helemaal niet denken aan hem. Ik was alleen al bang van zijn naam.

Hoeveel manschappen had hij onder hem?

Geen idee.

Hij was afkomstig van Santakht, waar was hij dan actief?

Weet ik niet over zijn activiteiten.

Weet u of hij op dit moment opgesloten is, nog leeft of misschien overleden is?

Dat weet ik niet." (Administratief dossier, gehoorverslag, pag. 15-16)

Hoewel verzoeker deze commandant niet persoonlijk kent, kan hij toch relevante gegevens aanreiken. Zo verklaart verzoeker dat de commandant een machtige man was, die volgens de verplegers connecties heeft met het districtshuis, gouverneurs en senatoren. Verzoeker haalt ook aan dat de commandant banden heeft met een senator genaamd Ali Akbar Jamshedi. (Administratief dossier, gehoorverslag, pag. 15-16) Verzoeker weet ook wel te verklaren dat hij mensen onder druk zet, zoals de dokter. Verder heeft verzoeker wel degelijk voorbeelden, weliswaar in algemene bewoordingen, gegeven: dat de commandant mensen onder druk zette, gronden afhandig maakte en dochters van mensen uithuwelijkte.

Daarnaast is het ook zo dat er van verzoeker redelijkerwijs niet kan worden verwacht informatie te hebben over de persoon die hij persoonlijk niet kent. De stelling van de verwerende partij dat van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich zou hebben geïnformeerd over de daden van de commandant om te kunnen inschatten wie hij was en tot wat hij in staat was naar verzoeker toe, gaat voorbij aan het feit dat verzoeker destijds vrees koesterde en in de eerste plaats wellicht heeft gedacht over zijn persoonlijke veiligheid. Verzoeker stelde tijdens het gehoor dat hij geenszins aan hem wilde denken omdat hij angst had voor hem. (Administratief dossier, gehoorverslag, pag. 16)

Daarbij dient in acht te worden genomen dat de verwerende partij de opmerkingen van verzoekers vorige raadsman, Meester Geleyn, over het hoofd heeft gezien, waarbij toch belangrijk is dat de onwetendheid van verzoeker met betrekking tot de commandant te wijten is aan het feit dat verzoeker zelf niet afkomstig is van die regio, en dat hijzelf geïnformeerd is door de verplegers die wel van de regio zijn.

"(...) Meneer weet niet veel over de Commandant Karbalal, hij heeft informatie gekregen via de verplegers die wel van de regio zijn, maar meneer was niet van de regio. Daarom weet hij niet meer

daarover. Volgens mij is er daarover geen element om te twifelen. Hij kreeg informatie van mensen van de regio. Hij wist genoeg dat dit een risico vormde voor zijn veiligheid.

Over de details ivm moment dat de dokter werd meegenomen: als u meer details zou willen hebben, is het misschien een idee om een schéma te ragen om de plaatsen aan te duiden. Misschien is dit een manier om meer dingen te kunnen herinneren. (■)" (Administratief dossier, gehoorverslag, pag. 19)

Voorts neemt de verwerende partij verzoeker ten onrechte kwalijk neemt over het feit dat verzoeker de familienaam van Ali, de neef van de commandant met wiens dood verzoekers problemen aanvatten, niet met zekerheid kent. Verzoeker verklaarde hieromtrent het volgende:

"De patient die overleed, hoe heette hij?

Ali.

Volledige naam?

Zijn familienaam weet ik niet, misschien was het Mobalaghzada, op zijn dossier stond Ali. " (Administratief dossier, gehoorverslag, pag. 16)

Het feit dat verzoeker enkel een vermoeden heeft dat de overleden patiënt Mobalaghzada heet, kan hem geenszins ten kwade worden geduid. Uit zijn verklaring blijkt dat het medisch dossier enkel melding maakte van de naam 'Ali'. Evenmin is het ernstig om op te werpen dat verzoeker de juiste datum van het overlijden van Ali moest weten. Het feit dat verzoeker weet heeft op welke datum hij het land verliet, betekent niet noodzakelijk dat hij ook precies weet wanneer Ali overleden is. Het is aannemelijk dat hij daar geenszins met zekerheid informatie kan geven, daar hij nadien vrees koesterde. Daarbij dient te worden benadrukt dat verzoeker met betrekking tot de omstandigheden inzake de opname en het overlijden van de patiënt Ali- wel degelijk geloofwaardige verklaringen aflegt.

Met betrekking tot verzoekers verklaringen op het CGVS en de DVZ aangaande de chronologie van feiten, stelt verzoeker toch vast dat de verwerende partij geen ongeloofwaardigheid heeft weerhouden wegens tegenstrijdigheden ofhiaten in zijn relaas. Sterker nog, de verwerende partij betwist niet dat verzoeker toch in doorleefde bewoordingen op zeer gedetailleerde wijze zijn relaas uiteenzet.

Nog verder stelt de verwerende partij dat verzoeker ondanks persoonlijke bedreigingen toch gewoon weer ging werken in de bazaar, en dat dit ernstige vragen doet stellen bij zijn asielrelaas. Verzoeker verklaarde bij het CGVS dat hij na het telefoontje van de verpleger besloot om naar Kabul te gaan. (Administratief dossier, gehoorverslag, pag. 13) Toen verzoeker in Kabul aankwam, had hij verschillende gemiste oproepen en bovendien kreeg hij ook telefoon waarin gezegd werd dat hij niet zo makkelijk kon moorden en vluchten. (Administratief dossier, gehoorverslag, pag. 13) Verzoeker verklaarde dat hij besloot terug te gaan werken na een maand binnenshuis gebleven te zijn bij zijn zus. Volgens het CGVS is het bevreemdend dat verzoeker kennelijk na een maand al van mening was dat het gevaar voor represailles van commandant Karbalalay was gaan liggen. Ten onrechte wordt er geen rekening gehouden met de repliek van verzoeker, waarbij hij toch stelt dat hij niet heel zijn leven binnen kon blijven en dat hij gaan werken en iets wou doen. (Administratief dossier, gehoorverslag, pag. 18) Uit zijn verklaringen blijkt dat hij daarbij toch enigszins voorzorgsmaatregelen nam. Verzoeker verklaarde dat hij niet naar andere plaatsen ging, en dat hij zich van 's ochtends tot 's avonds in de apotheek bevond. Voorts stelde hij ook dat hij bang was en dat hij eens bij ene zus was en dan bij de andere. (Administratief dossier, gehoorverslag, pag. 19) Het feit dat verzoeker wou gaan werken, bedoelt hij daarmee dat hij zich financieel als man moest redden. Het is in de Afghaanse context zeer beschamend voor een man om steeds te worden opgevangen door zussen of andere leden van het gezin die lager staan op de gezagsladder.

Ook stelt de verwerende partij dat het uiterst opmerkelijk is dat verzoekers broer zomaar prijsgeeft dat verzoeker in de apotheek werkte toen de mannen van commandant Karbalalay de inval deden in verzoekers ouderlijke woning. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers broer Omid toch jonger is dan verzoeker. Het is aannemelijk en niet uitgesloten dat verzoekers broer geschrokken is van het machtsvertoon van de mannen van commandant Karbalalay. De verwerende partij houdt aldus geen rekening met het menselijke aspect, de omstandigheid van het incident, en de leeftijd van verzoekers broer.

Tot slot stelt de verwerende partij dat het mag verbazen dat verzoekers ouders op het moment van het gehoor nog steeds in Deh Dana wonen. Daarbij stelt zij dat het opmerkelijk is dat verzoekers ouders geen problemen meer hebben ervaren na verzoekers vertrek. Inderdaad, verzoeker verklaarde dat ze geen problemen meer hebben gehad. Het enkele feit dat verzoekers ouders geen problemen kenden, impliceert geenszins dat verzoeker bij terugkeer geen problemen zal ondervinden. De verwerende partij vergeet dan ook de vrees van verzoeker te toetsen naar de toekomst toe.

Uit voorgaande volgt dat men op basis van de door verwerende partij aangehaalde elementen onmogelijk kan concluderen dat verzoekers relaas geloofwaardigheid mist. Voort de eventuele kleine inconsistenties en niet al te uitgebreide uitleg die zich in zijn asielverhaal bevinden, dienen de volgende opmerkingen van UNHCR in acht genomen te worden, en verwijst verzoeker voorts naar het reeds aangehaalde UNHCR rapport 'Beyond Proof :

...] There is no necessity for the adjudicator to have to be fully convinced of the truth of each and every factual assertion made by the applicant.

[...] Inability to remember or provide all dates or minor details, as well as minor inconsistencies, insubstantial vagueness or incorrect statements which are not material may be taken into account in the final assessment on credibility, but should not be used as decisive factors.

[...] Credibility is established where the applicant has presented a claim which is coherent and plausible, not contradicting generally known facts, and therefore is, on balance, capable to be believed.

[...] Where the adjudicator considers that the applicant's story is on the whole coherent and plausible, any element of doubt should not prejudice the applicant's aim; that is, the applicant should be given the "benefit of the doubt".

[...] There is no requirement to prove well-foundedness conclusively beyond doubt, or even that persecution is more probable than not. To establish "well-foundedness", persecution must be proven to be reasonable possible. " (Office of UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims, 16 december 1998, paragrafen 8-12 en 17)

In het rapport 'Beyond Proof: Credibility Assessment in EU and Asylum Systems' wordt er ook gesteld dat men de geloofwaardigheid van een asielzoeker in het geheel moet bekijken

"The credibility assessment must be based on the entirety of the available relevant evidence as submitted by the applicant and gathered by the determining authority by its own means. "Such decision-makers, on classic principles of public law, are required to take everything material into account. Their sources of information will frequently go well beyond the testimony of the applicant and include in-country reports, expert testimony and — sometimes — specialised knowledge of their own (which must of course be disclosed). No probabilistic cut-off operates here: everything capable of having a bearing has to be given the weight, great or little, due to it. "87 Therefore, in determining whether to accept or reject a material fact the applicant presents, the decisionmaker must take into account all relevant evidence that confirms, supports, refutes, or otherwise bears on the asserted material fact. Decision-makers should be careful not to reach conclusions on the credibility of each material fact in isolation. As UNHCR has stated: "taking isolated incidents out of context may be misleading. The cumulative effect of the applicant's experience must be taken into account. "88 The European Court of Human Rights has held that "[i]n determining whether it has been shown that the applicant runs a real risk of suffering treatment proscribed by Article 3, the Court will assess the issue in the light of all the material placed before it, or, if necessary, material obtained proprio motu" (emphasis added).89 This is echoed by the Committee against Torture, which exercises the power of free assessment of the facts based on "the full set of circumstances" in every case.90 This can be used in an analogous way for credibility assessments. "3

Uit al het voorgaande kan er dan ook worden besloten dat het om te beginnen onredelijk is om op basis van de in de bestreden beslissing geformuleerde bedenkingen tot ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen te besluiten. De verwerende partij had hoogstens twijfel kunnen weerhouden betreffende verzoekers relaas, maar had zeker niet tot de algehele ongeloofwaardigheid van verzoekers vrees kunnen besluiten. In voorliggende situatie - rekening houdend met de concrete invulling van de bewijslast in asielzaken en onder de in casu vervulde voorwaarde van mogelijke, coherente verklaringen die niet tegenstrijdig zijn met algemeen gekende feiten — had verwerende partij verzoeker het voordeel van de twijfel kunnen én moeten toekennen. Door dit alles niet te doen, schendt tegenpartij dan ook het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Tot slot heeft verzoeker in het kader van de zijn asielprocedure zijn volledige medewerking verleend aan de asielinstanties door alle feiten waarover hij kennis heeft te vermelden. Hij toont duidelijk aan dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft.

Het enig middel is gegrond."

2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU). Bijgevolg dienen de artikelen 48/6 en 48/7 in het licht van deze Unierechtelijke bepaling gelezen te worden.

Uit een samenlezing van de voormelde bepalingen volgt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

De met het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van een verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze beoordeling verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De tweede fase betreft daarentegen de beoordeling in rechte van deze gegevens, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Hierbij moet overeenkomstig artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, naast de door verzoeker om internationale bescherming afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, onder meer rekening worden gehouden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Voorts dient er ook rekening te worden gehouden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van betrokkene, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Twijfels over bepaalde aspecten van een

relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker om internationale bescherming bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“§ 4. Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.4.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart dat zij vreest bij terugkeer naar haar land van herkomst door een zekere commandant Karbalalay te worden vermoord. Toen zij als apotheker werkzaam was in een ziekenhuis in Sanghtakht, in de provincie Daykundi, zou daar op een dag een patiënt zijn binnengebracht die Ali heette en een neef was van commandant Karbalalay. Hoewel hij goed zou zijn verzorgd, zou hij na twee of drie dagen overleden zijn. Ongeveer een uur nadat zijn lijk was meegenomen uit het ziekenhuis zouden de mannen van Karbalalay naar het ziekenhuis zijn gekomen en daar de dokter hebben ontvoerd die verantwoordelijk was geweest voor Ali's behandeling. Daarop zouden de verplegers naar de ouderen van de regio zijn gegaan om de dokter vrij te krijgen aangezien deze geen schuld had aan het overlijden van Ali. De verzoekende partij zou vervolgens zijn opgebeld door een verpleger die haar liet weten dat de dokter aan zijn ontvoerders had gezegd dat Ali waarschijnlijk foute medicatie kreeg toegediend. De verzoekende partij zou de raad hebben gekregen te vluchten omdat de mannen van Karbalalay achter haar aan zouden komen. De verzoekende partij zou meteen naar Kaboel zijn vertrokken en daar zijn ondergedoken bij haar zus in de wijk Sarasya. Toen zij die dag aankwam in Kaboel, zou de verzoekende partij haar telefoon hebben ingeschakeld en gemerkt hebben dat zij veel gemiste oproepen had. Zij zou net op dat moment weer zijn gebeld en te horen gekregen hebben dat het niet zo makkelijk is om mensen te vermoorden en te vluchten. Na ongeveer een maand zou de verzoekende partij zich opnieuw buitenshuis hebben begeven en af en toe ook naar haar ouderlijk huis in de wijk Deh Dana zijn gegaan. Omdat haar familie haar zou hebben verboden opnieuw in het ziekenhuis in Sanghtakht te gaan werken, zou de verzoekende partij aan de slag zijn gegaan in een apotheek in de bazaar van Deh Dana. De verzoekende partij, die in die tijd afwisselend bij haar twee zussen verbleef, zou vervolgens nogmaals zijn opgebeld door haar belagers, die haar lieten weten dat zij een graf hadden gegraven naast het graf van Ali en dat van de dokter en dat zij niet zou kunnen ontkomen. Na dit telefoontje zou de verzoekende partij in eerste instantie gestopt zijn met werken en thuis bij haar zus zijn gebleven, maar na een tijdje toch weer in de apotheek zijn gaan werken. Op een dag zou zij daar telefoon hebben gekregen van haar moeder, die haar liet weten dat gewapende mannen de verzoekende partij thuis waren komen zoeken en haar jongste broer hen had gezegd dat zij zich in de apotheek bevond. De verzoekende partij zou daarop meteen naar haar zus in Sarasya zijn gegaan en daar bezoek hebben gekregen van haar vader en oudere broer, die zouden besloten hebben dat zij Afghanistan diende te verlaten.

De Raad is van oordeel dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij actueel een gegronde vrees voor vervolging koestert omwille van doodsb bedreigingen die commandant Karbalalay ten aanzien van haar zou hebben geuit.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij verklaart haar land van herkomst te zijn ontvlucht uit vrees te worden vermoord door commandant Karbalalay, maar dat zij onaannemelijk weinig

informatie heeft over haar belager. Zo geeft zij aan dat commandant Karbalalay een machtig en rijk man is die connecties heeft met machtige mensen, maar kan zij deze connecties niet concreter toelichten dan dat het gaat om gouverneurs, districtshoofden en senatoren uit de regio. Gevraagd naar namen, kan de verzoekende partij enkel die van een senator noemen. Gevraagd van wat Karbalalay commandant is, komt de verzoekende partij niet verder dan dat hij commandant wordt genoemd en dat hij macht en manschappen heeft. De verzoekende partij weet zelfs niet of hij talibancommandant dan wel een ander soort commandant is en stelt enkel te denken dat hij geen talibancommandant is. Behalve het incident waarbij de dokter werd meegenomen uit het ziekenhuis door de manschappen van Karbalalay kan de verzoekende partij geen concrete gebeurtenissen of elementen aanhalen waaruit de macht van Karbalalay kan blijken. Zij komt niet verder dan dat zij hoorde vertellen dat hij mensen onder druk zette, gronden afhandig maakte en dochters van mensen uithuwelijkte (stuk 5, gehoorverslag, p. 15, 16). In haar verzoekschrift wijst de verzoekende partij op de zaken die zij wel wist te vertellen in verband met commandant Karbalalay. Zodoende doet zij evenwel geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. Het feit dat de verzoekende partij commandant Karbalalay niet persoonlijk kent verklaart noch verschoont dat zij dermate weinig informatie heeft over de man door wie zij met de dood zou zijn bedreigd en door wiens toedoen zij maandenlang in Kaboel onder de radar diende te blijven en uiteindelijk zelfs haar land van herkomst diende te verlaten. Er kan redelijkerwijze worden verwacht dat de verzoekende partij zou getracht hebben meer te weten te komen over haar belager teneinde te kunnen inschatten met wie zij te maken had en hoe groot juist het gevaar was dat zij liep. Dat de verzoekende partij dit zou hebben nagelaten omdat zij helemaal niet wou denken aan Karbalalay en alleen zijn naam haar al angst inboezemde, kan niet overtuigen. Indien de verzoekende partij daadwerkelijk begaan was met haar persoonlijke veiligheid, had zij er alle belang bij zich zo goed mogelijk te informeren over haar belager. Het gegeven dat de verzoekende partij zelf niet afkomstig is van de regio waar haar problemen met de commandant ontstonden en geïnformeerd werd door verplegers die wel van deze regio afkomstig zijn, doet niets af aan de vaststelling dat zij in de regio klaarblijkelijk over contacten beschikte die haar meer konden vertellen over Karbalalay. Niets wijst erop dat de verzoekende partij na haar terugkeer naar Kaboel verhinderd was om opnieuw contact op te nemen met de mensen van het ziekenhuis waar zij gedurende vijf maanden heeft gewerkt en verbleven om zich beter te informeren over haar belager (stuk 5, gehoorverslag, p. 11, 12). Tevens mag van iemand die zijn land van herkomst verlaten heeft omwille van een persoonlijke bedreiging door een machtige commandant die over de tongen gaat worden verwacht dat hij informatie tracht te bekomen over de actuele situatie van zijn belager, teneinde het actuele risico bij terugkeer te kunnen inschatten. Tijdens haar gehoor gevraagd of zij op dat moment wist of Karbalalay nog leefde, overleden of opgesloten was, antwoordde de verzoekende partij dit niet te weten (stuk 5, gehoorverslag, p. 16). Behalve over voormelde contacten in de regio van Sanghtakht beschikt de verzoekende partij nochtans over familie die nog steeds in de wijk Deh Dana in Kaboel zou wonen, zoals haar vader en haar oudere broer, en waarvan toch mag worden aangenomen dat zij omtrent de commandant op de hoogte trachten te blijven (stuk 5, gehoorverslag, p. 2, 8).

Voorts wordt aan de vrees die de verzoekende partij beweert te koesteren voor commandant Karbalalay afbreuk gedaan door het feit dat haar ouders en broer nog steeds in de wijk Deh Dana wonen. Zij hebben daar na verzoekers vertrek uit Afghanistan geen problemen meer gekend (stuk 5, gehoorverslag, p. 9, 10). Waar de verzoekende partij betoogt dat het enkele feit dat haar ouders geen problemen meer kenden niet impliceert dat zij bij terugkeer zelf geen problemen zal ondervinden, biedt zij geen verklaring voor deze weinig logische gang van zaken. Aangezien gewapende handlangers van Karbalalay kort voor haar vertrek uit Afghanistan haar zouden zijn komen opzoeken in haar ouderlijk huis in Deh Dana en vervolgens op aangeven van haar jongere broer naar de apotheek zouden zijn gegaan, waar de verzoekende partij zich bij hun aankomst al niet meer bevond, kan logischerwijze worden verwacht dat zij hun zoektocht naar haar zouden hebben voortgezet en nadien opnieuw naar haar komen vragen zijn. Dat dit niet gebeurde en de familie van de verzoekende partij het kennelijk niet nodig achtte om zich aan logischerwijs te verwachten problemen met Karbalalay te onttrekken door elders een onderkomen te zoeken, doet in ernstige mate afbreuk aan de vrees die de verzoekende partij stelt te hebben. Het is in dit verband overigens niet aannemelijk dat de jongere broer van de verzoekende partij zomaar verzoekers verblijfplaats zou hebben prijsgegeven aan de mannen van Karbalalay. Het gegeven dat het gelet op de jonge leeftijd van deze broer niet uitgesloten is dat hij geschrokken was van het machtsvertoon van de mannen van Karbalalay, biedt in dezen geen verschoning of verklaring.

Verder is de vrees die de verzoekende partij stelt te koesteren voor commandant Karbalalay maar moeilijk te rijmen met het risicovolle gedrag dat zij vertoonde nadat zij haar job in het ziekenhuis in Sanghtakht had opgegeven en teruggekeerd was naar Kaboel. Nadat zij een maand had

ondergedoken geleefd bij haar zus in de wijk Sarasya, zou zij zich weer buitenshuis hebben begeven en in een apotheek in de bazaar van Deh Dana aan de slag zijn gegaan. Dat de verzoekende partij, amper één maand na persoonlijk te zijn bedreigd en zonder over aanwijzingen te beschikken dat de dreiging jegens haar persoon inmiddels was afgenomen, de nood zou hebben gevoeld om zich opnieuw in het openbaar te begeven en te gaan werken, acht de Raad niet aannemelijk. Temeer gelet op haar keuze om in een publiekelijk toegankelijke ruimte als een apotheek te gaan werken, *nota bene* in de wijk waarvan zij afkomstig zou zijn. De verzoekende partij verklaarde dat zij in de periode dat zij in deze apotheek werkte wederom met de dood werd bedreigd en vreesde dat haar belagers naar Kaboel waren gekomen en haar daar elk moment konden vinden. Haar beslissing om na een tijdje dan toch weer in diezelfde apotheek aan de slag zou zijn gegaan kan onmogelijk worden verenigd met de ernst van de door haar geschetste dreiging en de vrees die zij dienaangaand stelde te koesteren (stuk 5, gehoorverslag, p. 13). De verzoekende partij kan dan ook niet ernstig menen dat zij toch voorzorgsmaatregelen nam door van 's ochtends tot 's avonds in de apotheek te blijven en 's nachts nu eens bij de ene en dan weer bij de andere zus te verblijven. Het argument dat de verzoekende partij zich als man financieel moest redden omdat het in de Afghaanse context beschamend is voor een man om steeds te worden opgevangen door zussen of andere gezinsleden die lager op de gezagsladder staan, is in het licht van de uitzonderlijke en precaire situatie waarin zij zich zou hebben bevonden allerminst afdoende teneinde haar roekeloze handelwijze te verklaren of verschonen.

Een loutere verwijzing naar verzoekers medisch profiel als apotheker en een rapport van UNAMA waarin melding wordt gemaakt van geweld gericht tegen medische voorzieningen en personeel volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hierover in gebreke.

De stukken die de verzoekende partij ter terechtzitting van 7 maart 2018 middels een aanvullende nota bijbrengt plaatsen haar geloofwaardigheid verder op de helling. Deze stukken blijken verklaringen te bevatten die door verzoekers vader zouden zijn afgelegd met betrekking tot de problemen van de verzoekende partij met commandant Karbalalay en een bomaanval door de mannen van Karbalalay op het huis van de verzoekende partij. Volgens deze verklaringen zouden de mannen van Karbalalay het huis van de verzoekende partij op 26 november 2015 hebben aangevallen met een handgemaakte bom uit wraak voor een klacht die haar vader in 2016 of 2017 zou hebben ingediend naar aanleiding van de bedreiging van zijn zoon en de contacten die hij daarover zou hebben gehad met andere invloedrijke personen. Nog daargelaten de vaststelling dat de chronologie van de feiten geen steek houdt, blijkt nergens uit verzoekers verklaringen dat hij of zijn vader ooit klacht hebben ingediend tegen Karbalalay of dat zij invloedrijke personen over zijn problemen met Karbalalay in vertrouwen namen. Tijdens haar gehoor gevraagd of zij de politie op de hoogte bracht van de dreigementen, antwoordde de verzoekende partij: *"Nee ik deed dit niet, want de commandant is een machtige commandant. Als je maar 1 keer belt, is het voldoende om het hoofd van de politie te ontslaan of te wisselen"* (stuk 5, gehoorverslag, p. 15). Op geen enkel ogenblik tijdens haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken of op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staalozen heeft de verzoekende partij melding gemaakt van een bomaanval op haar huis, laat staan van het feit dat daarbij twee familieleden ernstig gewond raakten en één van hen of beiden uiteindelijk stierven. De verzoekende partij verklaarde dat er slechts één keer gewapende mannen zijn langsgekomen bij haar thuis, kort voor haar vertrek uit Afghanistan op 27 februari 2016 en dat er toen niets méér gebeurd is dan dat zij haar jongere broer vroegen waar zij was en deze broer hen antwoordde dat de verzoekende partij zich in de apotheek bevond (stuk 5, gehoorverslag, p. 10, 14). Het hoeft geen betoog dat een dermate frappante discrepantie tussen verzoekers verklaringen en de inhoud van de door hem bijgebrachte documenten de bewijswaarde van deze documenten volledig onderuit haalt. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels een aanvullende nota neergelegd op 28 februari 2018 blijkt dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat (COI Focus *"Afghanistan. Corruptie en documentenfraude"* van 21 november 2017). Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan de verzoekende partij het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond. Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van

herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. U verklaart in de zes jaar voor uw vertrek uit Afghanistan in Kabul te hebben gewoond en gewerkt, waardoor Kabul aldus als uw feitelijke woonplaats kan worden beschouwd en de veiligheidssituatie in Kabul dient te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 28 februari 2018 (EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security situation" van december 2017) kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in de stad Kaboel inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze stad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

De verzoekende partij voert in haar verzoekschrift geen verweer met betrekking tot bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kaboel en doet er derhalve geen afbreuk aan.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.5. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig te werk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.7. De verzoekende partij roept ten slotte de schending in van het gelijkheidsbeginsel. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat het hierboven vermeld beginsel wordt geschonden. Een algemene verwijzing uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels die is vereist omdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in artikel 39/78 i.o. 39/69§1,4° van de vreemdelingenwet. Het onderdeel van het middel waarin de geschonden bepalingen niet worden toegelicht is onontvankelijk.

2.8. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS